

Personlig ansvar som styremedlem i aksjeselskap

Statsautorisert revisor
Kurt Ove Østrem
KPMG

Advokat
Tor-Axel Schwerdt
KPMG law

I denne artikkelen ser vi nærmere på det personlige ansvaret som følger det å være styremedlem.

Å være styremedlem i små og mellom store bedrifter er noe som ofte gjøres på bakgrunn av et allerede eksisterende ansettelsesforhold i selskapet. Noen selskaper utbetaler godtgjørelse, andre ikke. Noen selskaper organiserer styreforsikring for sine styremedlemmer, andre ikke. Det finnes også selskaper som avtaler skadeløsholdelse med de enkelte medlemmene. Uansett viser det seg gjennom praksis og rettspraksis at flere styremedlemmer ikke er kjent med det egentlige ansvaret de forvalter, og ikke minst at de hefter personlig med sin private formue.

Hvilke regler regulerer et potensielt erstatningsansvar mot et styremedlem? Styreansvar kan hjemles direkte av aksjelovens § 17–1. Styreansvar kan også pålegges styremedlem ved å anvende det ulovfestede skyldansvaret etter de alminnelige erstatningsreglene. Her er det verd å merke seg at den uaktsomhetsvurderingen som

Mange styremedlemmer er ikke kjent med ansvaret de forvalter og at de hefter personlig med sin private formue.

gjøres, synes å være lik for begge vurderingene. Uansett grunnlag må tre kumulative vilkår være til stede. Dette gjelder uavhengig av om kravet baseres seg på asl. § 17–1 eller det ulovfestede skyldansvaret (culpa). For det første må det foreligge et ansvarsgrunnlag, for det andre må skadelidte ha lidt et økonomisk tap og for det tredje må det foreligge adekvat årsakssammenheng mellom skadevolders handling og skadelidtes tap. Vi skal her se på de generelle ansvarsreglene samt de mer spesielle som er regulert i aksjeloven.

Aksjelovens regel

I § 17–1 1. ledd står det følgende: «Selskapet, aksjeeier eller andre kan kreve at daglig leder, styremedlem, medlem av bedriftsforsamlingen gransker eller aksjeeier erstatter skade som de i den nevnte egenskap forsettlig eller uaktsomt har voldt vedkommende.»

Her hjemler loven et uaktsomhetsansvar for tap som skyldes en handling eller unnlatelse av handling foretatt av enkeltpersoner med ulike roller i et aksjeselskap. Ettersom det er ulike roller, må det først klarlegges hvilke plikter som tilfaller den rollen enkeltpersonen har, for så å vurdere om denne plikten er overskredet. Det vil si at en først objektivt sett må kartlegge hvilke oppgaver rollen skal ivareta, for i neste omgang å vurdere subjektivt om dette ansvaret er overskredet av enkeltpersonen. En definerer hvilke plikter styremedlemmet har i hver enkelt situasjon.

Hvem har styreansvar?

Alle medlemmer av et styre kan bli erstatningsansvarlige iht. aksjeloven. Ansvaret kan også, som nevnt ovenfor, følge av ulovfestet grunnlag for deltakelse i et styrevedtak eller unnlatelse av å fatte et styrevedtak. Ansvaret følger også styremedlem etter at vedkommende har fratrudd. Det enkelte styremedlemmet vil hefte solidarisk dersom det foreligger ansvar for andre styremedlemmer for samme hendelse. Dette vil ofte eller normalt være tilfelle. Dette følger av skadeerstatningslovens § 5–3, den såkalte «Solidarregelen», og innebærer at det må foretas en konkret vurdering for hvert styremedlem for å vurdere om vedkommende kan holdes ansvarlig. Dette betyr også at selv om styret blir holdt ansvarlig, vil ikke nødvendigvis det enkelte styremedlemmet bli holdt ansvarlig. Det kan tenkes at det enkelte styremedlemmet har stemt mot forslaget

styret gikk inn for og at dette er grundig protokollført. Når et krav blir stilt mot styret og medlemmene er solidarisk ansvarlige, vil det være nærliggende for saksøker å kreve dekning fra en person som har mulighet til å dekke kravet. Dette styremedlemmet vil dekke kravet for hele styret. Imidlertid kan styremedlemmet som har utbetalt, kreve regress fra sine styrekolleger. Det kan tenkes at ikke alle styremedlemmer har det finansielle grunnlaget på plass for å gjøre opp for seg i etterkant. Den personen som har et potensielt regresskrav mot andre styremedlemmer, må vurdere sin sak separat og holde seg innenfor foreldelsesfristen for å ikke miste sitt krav til dekning. Da kan enkelte styremedlemmer ende opp med en situasjon hvor de som enkeltmedlemmer har tatt det økonomiske ansvaret for hele styret.

Hvem kan saksøke?

Aksjelovens § 17–1 1. ledd hjemler en rett til *selskapet, aksjonærer* og *andre* som er påført et økonomisk tap til å kreve dette tapet erstattet direkte fra styremedlemmene dersom de har voldt skade i egenkap av sin rolle, enten det er uaktsomt eller forsettlig. Selskapet selv kan ha tapt grunnet beslutninger styret har fattet som skyldes uaktsom styrehåndtering. Aksjonærene eller utenforstående tredjemenn kan også ha tapt økonomisk grunnet styrets håndtering. Det kan tenkes at generalforsamlingen har utstedt en instruks til styret som styret har en plikt til å *ikke* etterkomme på grunnlag av den plikten styret har etter aksjeloven. Dersom styret likevel etterkommer instruksene, kan dette føre til styreansvar i etterkant. Styret fatter beslutninger på vegne av selskapet slik at det er selskapet selv som i utgangspunktet vil bli saksøkt.

De fleste sakene i Norge som er anlagt mot styremedlemmer er fra en kontraktsmotpart til selskapet. Kritikken mot styremedlemmene i slike saker er ofte at styret har opptrådt illojalt enten ved kontraktsinngåelsen eller ved oppfyllelsen av avtalen. En annen stor gruppe av saker mot styremedlemmer er konkursbo. Her går ofte bebreidelsen på disposisjoner foretatt kort tid før konkursen blir materialisert, herunder ulike former for tapping før konkurs eller unnlatelse av å begjære oppbud og at selskapet dermed driver virksomhet på kreditors regning. En tredje gruppe er gjerne aksjonærer i selskapet selv. Her går bebreidelsen mot styremedlemmene gjerne på manglende opplysnin-

ger ved investeringer som er foretatt og konkrete brudd på aksjelovens bestemmelser som f.eks. at styrets tilsyns- og kontrolloppgaver ikke er ivaretatt. Konklusjon, uansett grunnlag, må være at selskapet er påført et økonomisk tap som de ikke ville vært påført om pliktene tillagt styret hadde vært tilstrekkelig ivaretatt.

Medhjelperansvaret

Aksjelovens § 17–1 2. ledd hjemler en rett til erstatning av den som har medvirket til skadevolding som definert i 1. ledd. 2. ledd definerer følgende: «*Selskapet, aksjeeier eller andre kan også kreve erstatning av den som ... uaktsomt har medvirket til skadevolding som nevnt i første ledd.*»

Hva skal til for å bli pålagt dette ansvaret? Det kan utledes fra praksis at det må være en form for direkte og konkret handling fra medvirkerens side som hovedmannen (skadevolderen) har lagt vesentlig vekt på. Det kan tenkes at aksjonær utøver et press mot styremedlemmer om å stemme i en bestemt retning og at dette overskrider en skjønnsmessig grense for hva som er akseptabel påvirkning. Det kan også tenkes at fagforeninger eller rådgivere påvirker styremedlemmer som igjen fører til at styret legger vesentlig vekt på dette. Det blir en konkret vurdering i hvert enkelt tilfelle.

Medvirkeransvaret forutsetter et ansvarsgrunnlag mot hovedmannen etter § 17–1 1. ledd, selv om medvirkeren selv ikke behøver å ha overtrådt en satt norm. Som nevnt i § 17–1 2. ledd er det ikke betinget at hovedmannen selv har utvist tilstrekkelig skyld, men det er krav om at han har opptrådt rettstridig. Følger styreansvaret de alminnelige erstatningsreglene, følger også medvirkeransvaret den ulovfestede skyldregelen. Loven setter heller ingen begrensning for hvem som kan anses som *medvirker* i denne sammenheng. Det kan være aksjonærer, fagbevegelse, rådgivere og andre som f.eks. kreditorer. Hvem som anses som *hovedmann* i denne sammenheng, er medlem av styret, men også daglig leder, uavhengig sakkyndige, granskere eller aksjeeiere. Det kan ikke være selskapet selv. Det som kompliserer saken ytterligere, er at utenfor asl. § 17–1 gjelder de alminnelige erstatningsreglene, samt at regelen i § 17–1 ikke utelukker *andre* saksøkte, *andre* saksøkere og *andre* ansvarsgrunnlag og *hva* som skal anses som selskapets krav.

Nærmere om aksjelovens spesialregler for styreansvar

Styrets forvaltningsansvar asl. § 6–12 (1)

Et sentralt ansvar for styremedlemmer er forvaltningsansvaret. Dette fremgår av aksjeloven § 6–12 (1) som slår fast at «Forvaltningen av selskapet hører under styret. Styret skal sørge for forsvarlig organisering av virksomheten». Ut ifra dette er det klart at styret er selskapets øverste ledelse. Det er riktignok administrasjonen og daglig leder som har ansvaret for den daglige driften, jf. aksjeloven § 6–14 (1), men styret har en plikt til å påse at den daglige driften fungerer og iverksette tiltak om det er nødvendig. Det er også styrets ansvar å sørge for at ledelsen får nødvendige rammebetingelser til å utføre den daglige driften på en forsvarlig og god måte, herunder at tilstrekkelige midler blir stilt til disposisjon. Dette gjelder økonomiske midler, men også midler i bredere forstand, for eksempel kompetanse og kapasitet slik at ledelsen kan utføre sine oppgaver. Det kan noen ganger være uklart hva som er styrets ansvar og hva som er administrasjonens og daglig leders ansvar. En måte å avklare dette på er ved at styret utformer en instruks som definerer daglig leder sine ansvarsområder vis-à-vis styret.

Det kan også være et spørsmål om styrets ansvar må avgrenses i forhold til eier. Dette gjelder for eksempel for styret i et selskap som er en del av et konsern, og hvor viktige beslutninger i realiteten fattes av morselskapet. Det er imidlertid ingen holddepunkter for at en slik situasjon innskrenker ansvaret til styremedlemmene i datterselskapet.

Plikt til å fastsette planer og budsjetter, asl. § 6–12 (2)

Som en del av forvaltningsansvaret er styret pliktig til «... i nødvendig utstrekning fastsette planer og budsjetter for selskapets virksomhet.», jf. asl. § 6–12 (2). Det står videre at «Styret kan også fastsette retningslinjer ...». Av bestemmelsen fremgår det at et selskap skal ha en plan, en plan som skal si noe om hvordan selskapets formål skal oppnås, men omfanget av dette kravet vil variere. «I nødvendig utstrekning» indikerer at dette må vurderes i forhold til omstendighetene, og at størrelse, kompleksitet og selskapets faktiske situasjon vil ha betydning. Et tilnærmet tomt selskap, eller et eiendomsselskap med ett bygg og én langsiktig leiekontrakt, har begrenset behov for en plan, mens et internasjonalt

Dersom selskapet er inne i en kritisk fase, er kravet til å holde seg informert og forstå selskapets økonomiske situasjon større enn ellers.

software-selskap som må forholde seg til hyppige endringer i markedsforhold og teknologi, har et vesentlig større behov for en detaljert plan.

Det skal videre lages et budsjett, og budsjettet må henge sammen med og konkretisere den utarbeidede planen. Det vil være administrasjonen som utarbeider forslag og grunnlag for budsjetter og planer, men styret har ansvar for å vurdere dette og ta stilling til det fremlagte budsjettforslaget på et selvstendig grunnlag. Styret vil også ha en plikt til å etablere et egnet rapporteringssystem for løpende å vurdere om plan og budsjett blir oppnådd.

Plikt til å holde seg orientert om selskapets økonomiske stilling, asl. § 6–12(3)

For å kunne oppfylle forvaltningsansvaret må styret ha informasjon om og forstå selskapets økonomiske situasjon og utvikling. Det fremkommer eksplisitt av aksjeloven § 6–12 (3) hvor det står at «Styret skal holde seg orientert om selskapets økonomiske stilling ...». Styret er med andre ord pliktig til å følge med på selskapets økonomiske utvikling. Styremedlemmene kan

ikke påberope seg manglende faglige kunnskaper, eller erfaring, for ikke å sette seg inn i selskapets økonomiske situasjon. Det er verdt å merke seg at dette også gjelder ansattes representanter i styret.

«Økonomiske stilling» omfatter selvsagt årsregnskapet, som styremedlemmene også personlig og individuelt signerer på, men også den løpende rapporteringen fra administrasjonen. Resultatutvikling og selskapets egenkapital er åpenbart omfattet, men også likviditetsutvikling. Dette er særlig relevant for selskap i en krevende økonomisk situasjon, som er nærmere kommentert nedenfor. Videre må det også omfatte forhold som oversikt over vesentlige gjeldsposter og kontraktsforpliktelser, samt fremtidsutsiktene for selskapet. Dette krever at styremedlemmene også har en forståelse for marked og konkurransesituasjon.

Hvor mye detaljkunnskap om selskapets økonomiske stilling kreves av styremedlemmene? Det kan ikke kreves at styremedlemmene har oversikt over hvert bilag og hver transaksjon. På den annen side vil det som regel ikke være tilstrekkelig kun å

ha oversikt over postene i årsregnskapet. Kravet vil normalt ligge et sted mellom disse ytterpunktene. Ifølge forarbeidene til aksjeloven vil dette måtte vurderes i forhold til omstendighetene. Dersom selskapet er inne i en kritisk fase, enten det er refinansiering, oppkjøp, salg av virksomhetsområde, eller tilsvarende, vil kravet til å holde seg informert og forstå selskapets økonomiske situasjon, være større enn ellers. Det samme gjelder om selskapets finansielle stilling er svak.

Hvor hyppig må styremedlemmene få informasjon om selskapets økonomiske stilling? I asl. §6–15 slås det fast at daglig leder skal rapportere til styret om selskapets «... virksomhet, stilling og resultatutvikling» minst hver fjerde måned. Dette er å anse som en minimumsbestemmelse. Hvorvidt dette er tilstrekkelig, vil avhenge av de faktiske omstendighetene. Er selskapet i en krevende økonomisk situasjon, vil normalt langt hyppigere rapportering være påkrevd. Dersom det er en viktig beslutning som skal tas, kan det være behov for tilleggsinformasjon i tillegg til administrasjonens ordinære perioderapportering.

Det legges i aksjeloven opp til et samspill mellom administrasjonen og styret, og styret må som et utgangspunkt kunne stole på rapporteringen fra administrasjonen. Imidlertid har styret ifølge asl. §6–12 (3) en selvstendig aktivitetsplikt og er ansvarlig for at de er godt nok opplyst om selskapets økonomiske stilling. Dette henger også sammen med styrets ansvar for etablering av et hensiktsmessig rapporteringssystem for å få tilgang til den informasjonen styret trenger. Lovgiverne har også gitt styret mulighet til å «... til enhver tid kreve nærmere redegjørelse om bestemte saker» fra daglig leder, jf. asl. §6–15 (2). Styremedlemmer kan derfor ikke påberope seg at daglig leder og selskapets administrasjon ikke har gitt dem informasjon som var nødvendig.

Betryggende kontroll over virksomhet, regnskap og formuesforvaltning, asl. §6–12 (3)

Det følger videre av §6–12 (3) at «Styret ... plikter å påse at dets virksomhet, regnskap og formuesforvaltning er gjenstand for betryggende kontroll». Med kontroll menes her internkontrollen i selskapet. Det skal være etablert en intern kontroll med kontrollrutiner som er egnet til å avdekke feil og mangler. Ifølge § 6–14 (4) skal daglig leder «... sørge for at selskapets regnskap er i samsvar med lov og forskrift, og at formues-

forvaltning er ordnet på en betryggende måte». Daglig leder har altså gjennomføringsansvaret, mens styret plikter å påse at daglig leder virkelig gjennomfører dette på en forsvarlig måte.

Kontroll har i denne sammenheng ikke noe å gjøre med ekstern revisors kontroll. Imidlertid vil det være et viktig samspill med ekstern revisor, som vil basere seg på internkontrollen ved gjennomføringen av revisjonen. I den grad internkontrollen er mangelfull, vil ekstern revisor plikte å rapportere dette til styret. Dette vil typisk skje gjennom nummert brev. Dette vil også være et punkt det er naturlig å formidle til styremedlemmene i ekstern revisors årlige møte med styret der ikke ledelsen er til stede, jf. revisorloven § 2–3.

At regnskapet er gjenstand for betryggende kontroll, vil normalt bety at regnskapet ikke inneholder vesentlige feil. Selv om ekstern revisor har ansvaret for å kontrollere regnskapet, er styret ansvarlig for å avlegge regnskapet og signere på dette. Eventuelle feil vil derfor kunne medføre ansvar for styremedlemmene. Det er også et sentralt forhold at ekstern revisor normalt vil basere seg på informasjon mottatt fra ledelsen og styret, og i den grad informasjon gitt til ekstern revisor ikke er fullstendig eller riktig, vil dette kunne ha betydning for styrets ansvar ved feil i regnskapet.

Med «formuesforvaltning» menes at selskapets eiendeler og verdier er gjenstand for betryggende kontroll. Dette gjelder for eksempel tilgang til selskapets bankkonti, hvor normalt en god intern kontrollrutine

er at ingen skal ha alene-fullmakt til å foreta utbetalinger fra bankkonti på egen hånd. Forsvarlig formuesforvaltning er også viktig for selskaper som for eksempel driver med verdipapirhandel, hvor det må være rutiner og systembegrensninger for å hindre at enkeltpersoner kan ta posisjoner som eksponerer selskapet mot en betydelig risiko for økonomisk tap.

Selskaper med økonomiske problemer

Styrets plikt i henhold til asl. § 6–12 (3) til å holde seg orientert om selskapets økonomiske stilling, har en klar sammenheng med *forsvarlighetsstandard* i asl. § 3–4 som stiller krav om at «Selskapet skal til enhver tid ha en egenkapital og en likviditet som er forsvarlig ut fra risikoen ved og omfang av virksomheten i selskapet». Denne bestemmelsen har særlig betydning når et selskap har økonomiske vanskeligheter. Dersom selskapet har tapt minst 50 % av aksjekapitalen, inntreer også den supplerende bestemmelsen i asl. § 3–5 om styrets handleplikt. I NOU 2016: 22 om forenklinger av aksjeloven er det foreslått å fjerne bestemmelsen om handleplikt når halve aksjekapitalen er tapt.

Det står ikke eksplisitt i § 3–4 at det er styrets ansvar å sørge for at selskapet har tilstrekkelig egenkapital og likviditet. Det er likevel antatt at dette primært er styrets ansvar. At styret har handleplikt når halve egenkapitalen er tapt, jf. § 3–5, forsterker en slik tolkning.

Asl. § 3–4 bruker ordlyden «til enhver tid». Dette må forstås slik at egenkapital og likviditetssituasjon må vurderes løpende

Partnere søkes!

Velrenommert revisjonsselskap med kontorer i Oslo og Trondheim samt med sterk internasjonal tilknytning, ønsker å utvide virksomheten. Det søkes kontakt med Partnere/Senior Managere som ønsker å bli med på videreutviklingen av selskapet.

Kjøp av kundeporteføljer er også aktuelt.

Alle henvendelser behandles konfidensielt.

Kontakt Linda på 23 36 60 00.

og kontinuerlig. Dersom et selskap er i økonomiske vanskeligheter, vil kravet til å holde seg kontinuerlig oppdatert skjerpes, siden situasjonen kan forverres i løpet av kort tid.

Forsvarlig egenkapital

Egenkapitalen det refereres til er den reelle egenkapitalen, ikke den bokførte. Det er naturlig å ta utgangspunkt i den bokførte egenkapitalen, men dersom selskapet har merverdier som ikke fremgår av balansen, kan dette tas med i forsvarlighetsvurderingen. Merverdier må imidlertid kunne fastslås med en høy grad av pålitelighet. Dette kan være tilfellet når eierne har mottatt et bud om overtakelse av selskapets aksjer, og pristilbudet overstiger bokført egenkapital, eller dersom markedsverdien av selskapets eiendeler er høyere enn bokførte verdier, for eksempel eiendom og skip hvor det er innhentet pålitelige takster. Det kan også være at selskapets valg av regnskapsprinsipp gir en lavere bokført egenkapital enn den reelle. Dette vil typisk være tilfellet når selskapet har valgt å kostnadsføre forskning og utvikling løpende i stedet for å aktivere disse kostnadene, som reelt sett er investeringer.

På tilsvarende måte kan egenkapital ved selskapets gjeld ha betydning for hva som er reell egenkapital i forhold til forsvarlighetsvurderingen. Dersom selskapet har forpliktelse som ikke fullt ut er bokført, tilsier dette at den reelle egenkapitalen er lavere enn den bokførte. Dette kan for eksempel være pensjonsforpliktelser, når korridormetoden benyttes (jf. NRS 6), eller at selskapet har potensielle kausjons- eller garantiforpliktelser. På den annen side, dersom selskapet har ansvarlig lån fra eierne, som står tilbake for annen gjeld, eller det er en forpliktelse fra eierne om å tilføre mer kapital dersom nødvendig, tilsier dette at kravet til forsvarlig egenkapital er lavere enn det ellers ville vært.

Med «risiko» og «omfang» menes blant annet hvorvidt selskapet er eksponert for konjunkturer og svingninger i omsetningen. Dette vil normalt tilsi at egenkapitalkravet bør være høyere for å klare seg gjennom nedgangstider. Kompleksitet vil også være et vurderingsmoment. Kompleksitet og størrelse er faktorer som isolert sett tilsier at selskapet bør ha et høyere krav til egenkapital.

Etter vår mening bør styret ha et fastsatt mål for hva som er minimum forsvarlig egenkapital for selskapet, normalt målt i

prosent (egenkapitalprosent). Dette målet vil også ha betydning for hvor mye selskapet kan utdele i utbytte og konsernbidrag jf. asl. § 8–1 (4)/§ 3–4. Videre må selskapet ha et rapporteringssystem som måler egenkapital, og likviditet, slik at styret kan følge med på og ta beslutninger basert på dette. Dette er enda viktigere dersom selskapet er i en økonomisk krevende situasjon.

Forsvarlig likviditet

Forsvarlig likviditet var et nytt krav som ble tatt inn i asl. § 3–4 i 2013. Ofte er det en sammenheng mellom egenkapital og likviditet, slik at dette implisitt også var en del av vurderingen i henhold til § 3–4 før lovendringen i 2013. Forsvarlig likviditet vil primært si at selskapet har betalings- evne for de løpende forpliktelsene til den ordinære driften. Innebærer dette at selskapet må kunne betale alle regninger på forfall? Dette er trolig en for streng tolkning om det er snakk om en midlertidig periode med forsinkede betalinger.

For å vurdere om selskapet har tilstrekkelig likviditet, anbefaler vi at selskapet har et likviditetsbudsjett, gjerne rullerende 12 måneder frem i tid. Dersom virksomheten er i økonomiske problemer, vil det være helt avgjørende å ha et verktøy som viser en løpende rapportering av likviditetsutviklingen. Dette budsjettet må være av såpass god kvalitet at alle endringer av betydning i selskapets likviditetssituasjon fanges opp på et tidlig tidspunkt. Det er ledelsens ansvar å gjennomføre dette, men styret skal påse at det blir gjort, og i en vanskelig situasjon for selskapet må også styret og styremedlemmene følge situasjonen tett og påse at de får tidsriktig informasjon om hvorvidt selskapets situasjon forverres. Vi minner her også om forbudet mot, og straffeansvaret som kan oppstå, dersom selskapet driver for kreditors regning.

Kan en verne seg mot styreansvar?

Selskapet kan tegne en styreforsikring for styrets og eventuelt daglig leders ansvar. Det i seg selv forhindrer ikke uaktsomme handlinger, men det gir styremedlemmer en viss trygghet økonomisk dersom et søksmål kommer. Ikke bare for de løpende utgiftene som kommer mens saken pågår, men også dekning for et eventuelt krav i etterkant. Det finnes ulike forsikringsdekninger på markedet og styremedlemmene bør sette seg grundig inn i hva de dekker

og hva de ikke dekker. Ikke glem at forsikringsselskapet ofte har en mulighet til å kreve regress mot forsikringstaker under visse vilkår.

Hva kan styremedlemmer selv gjøre? Det åpenbare svaret er å gjøre seg kjent med de pliktene som tilhører rollen som styremedlem. Mer praktisk kan vi si at styremedlemmer må sette seg grundig inn i de sakene de er involvert i og eventuelt kreve mer informasjon dersom saken ikke er tilstrekkelig opplyst. Hva er den finansielle situasjonen for selskapet på det aktuelle tidspunktet? Forstår styremedlemmet egentlig hva som ligger til godkjenning? Dersom et styremedlem ikke forstår konsekvensen av et vedtak, har han/hun en plikt til å forhøre seg, eventuelt kreve nærmere utredning av saken, jf. styrets under-søkelsesplikt. Dersom et styremedlem er med og fatter et styrevedtak som vedkommende ikke forstår rekkevidden eller innholdet av, kan en hevde at dette er uaktsomt i seg selv. Mener et styremedlem at selskapets kurs bærer galt av sted, bør vedkommende vurdere å melde seg ut av styret. Det hjelper ikke å kun melde ifra til styret om at en trekker seg, styremedlemmet bør skriftlig melde ifra til Brønnøysund selv for å være på den sikre siden. Det nytter heller ikke å «gjemme» seg bak ekstern revisor som har godkjent en transaksjon, det enkelte styremedlemmet har et selvstendig ansvar.

Avslutningsvis vil vi understreke at fokuset rundt styreansvar og ansvarliggjøring av medlemmer har økt betraktelig de siste årene. Dette viser rettspraksis på området. Uoffisielle tall fra forsikringsselskaper indikerer at flertallet SMB-selskaper i dag har en styreforsikring for sitt selskap. Likevel er det veldig mange selskaper som ikke har dekning og således heller ikke kan ha sett behovet for det. For den store majoriteten av de styrene som blir saksøkt, og som har forsikringsdekning, blir krav om erstatning løst ved forlik og kommer derfor ikke til rettsapparatet, ei heller når det offentligheten.